

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

M. Antonij Maioragij|| Orationes|| Et Praefa-||tiones

Majoragio, Marcantonio

Monasterii VWestphal., 1599

VD16 ZV 10313

V. In Demosthenem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-68843](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-68843)

IN DEMOSTHE- NEM.

P R A E F A T I O V.

ET si vereor, Iuvenes, ne fortasse ingenij mei ac vi-
 rium infirmitas in Demosthenis, omnium Oratorum
 principis, Orationibus explicandis, in hac praesertim
 tam florenti ciuitate, in qua plurimi sunt, & Latine &
 Graece doctissimi, plerisque, satisfacere non possit: mini-
 meque deceat, cum nulla sit eloquentia, nulla dicendi fa-
 cultas, quae vel auiditati meae, vel rei magnitudini, vel
 eruditissimis auribus vestris satisfaciat, Demosthenis ip-
 sius immortales laudes attingere: tamen iste frequens
 confessus vester, & hic locus, ad profitendas literas or-
 natissimus, & ad dicendum amplissimus, non alium au-
 thorem, quam Demosthenem interpretandum ac lau-
 dandum postulat. Neque enim vobis bonarum tantum
 literarum amatoribus placere potest vllus auctor, qui
 non eximius esse videatur: neque publicum hoc, quo nos
 fungimur, interpretandi munus patitur, vt vulgares
 istos ac minutos sequamur authores. Quamobrem vete-
 ris illius ac laudati prouerbij memores, quo recte sane
 praecipitur: Vt ad res summas & egregias enitamur, sic
 enim futurum, vt ad mediocritatem perueniamus: hunc
 summum omnium auctorem vobis exponendum ele-
 gimus.

Quint. lib.
 10. c. 1. De-
 mosthenē
 in primis
 legendum,
 vel ediscen-
 dum poti-
 us puto.

gimus. Nam quamvis multis enitentibus, nulla
quam fuerit, qui perfectè diuinam eius eloquentiam
exprimeret: cuius Orationes (vt Demades ioco dixit)
ad aquam scriptæ, non nisi à sobrijs ac vigilantibus pos-
sunt intelligi: tamen vt, qui frequenter in sole am-
ulant, facile naturâ fit, vt colorentur: ita qui Demo-
sthenis orationes studiosius legunt, sentiunt orationes

Quint. lib.
10. c. 2. Lō-
gè omniū
perfectissi-
mus Ora-
tor Demo-
sthenes.

suas earum cantu quasi colorari. Itaq; consilium me-
um à vobis omnibus probatum iri confido, quod ex Gra-
cis auctoribus, hunc potissimum elegerim, quem omni-
um eruditorum consensus sic esse primum statuit, vt
nullus omnium seculorum memoria fuerit, qui cum eo
conferri posse videatur. Cuius ego statim ab infantia
adolescencia, tanto studio ardoreque flagraui, vt non
solum frequenter accurateque legerim, & totum
uoluerim: sed etiam duos annos penè quotidie multi-
audientibus interpretatus fuerim: & iuuenili quodam
feruore, ac propè dicam temerario, nonnullas eius
Orationes in Latinum sermonem conuerterim. Qua-
res tantum mihi profuit, & ad dicendum & ad in-
telligendum, vt quicquid in Graecis literis me profectè
se sentio, quicquid dicendò consequi possum, id in
penè Demostheni acceptum feram. Quapropter in-
gratus sim, nisi, quantum in me est, eximias eius le-
des efferam, & quasi magistrum eum agnoscam.
Quod enim nobis exemplum, aut quem scopum ex-
lentiolem praesigere possumus, quò studium & cogita-
tionem nostram dirigamus, quam Demosthenem
ius tanta fuit vigilantia, tantus labor, vt de com-
ritò dictum sit: Alterum Demosthenem matrem

Val. Max.
lib. 8. ca. 7.

alterum industriam enixam esse: qui tantopere studijs eloquentiae deditus erat, ut vehementer se dolere diceret, si quando opificum antelucana victus esset industria. Sed praestat, aliqua de eius patria, vita, moribus, breuiter commemorare: ut quicumque vestrum honoris & gloria desiderio trahitur, pulcherrimum sibi ante oculos exemplar studij ac diligentiae proponat. Nam in nullius hominis vita clarius elucet, quam in Demosthene quod diuinus Plato dixisse perhibetur: Gloriam esse laboris filiam. Fuit igitur Demosthenes, Atheniensis genere: ut hac eius prima felicitas habeatur. Nam Euripidem Tragicum Poetam dixisse ferunt: Eum illustri primum patria propugnatum esse oportere, quicquid felix homo sit futurus. Quid autem unquam Athenarum ciuitate fuit illustrius, quae inter ceteras omnes totius orbis ciuitates, tanquam sol quidam fulgentissimus inter minora sidera, diutissime reluxit? Ex hac enim vrbe, sapientiae principes innumerabiles exierunt: in hac (ut M. Tullius ait) alta est atque nutrita ratio: ad hanc urbem, tanquam ad honorum omnium fontem, populi ac nationes undique confluebant: & quicumque aliquid percipere, aut audire studebant, vel quae ingenijs poterant iudicare, cognitione dignam existimabant. Hinc illi sapientissimi Philosophi, Socrates, Plato, Polemo, Speusippus, innumerabilesque alij, quorum ubique nomina celebrantur: hinc historici, hinc Poetae; hinc Oratores plurimi, quibus primam hic noster Demosthenes palmam praeripuit: hinc omnium disciplinarum Professores euasere. Ad huius ciuitatis inflammationem, & exemplum inflammati Romani, ad

Cic. 4.
Tuscul.Epist. fam.
lib. 6. cp. 1.

eam, quam scimus oranes, amplitudinem imperi
 uenerunt: neq; vllum est serè pauld nobilius, aut
 clarior Romanorum factum, quod non quasi ad exem-
 plar Atheniensium effectum esse videatur. Iam verò
 fuit Athenis verborum splendor, ea venustas, ut quic-
 es Romani auctores aliquid egregiè laudare voluerint,
 quo nihil splendidius aut elegantius dici possit, Atticos
 sales, Atticos lepores, Atticam eloquentiam appellare
 consueverint. Quin Aristides scriptum reliquit: Grae-
 rum omnium, non solum Barbarorum, sed etiam Grae-
 corum sermonem, si cum Atheniensium elegantiâ com-
 paretur, puerorum videri balbutientium. Hinc est,
 quod Cicero Platonis Atheniensis dictionem tantum
 admiretur; ut non dubitavit dicere: Iouem ipsum, si
 qui velit, non aliter locuturum, quam scripserit Platonem.
 Hinc est; quod in Periclis labris veteres Comici lepore
 rem habitare dixerint; quod idem ab Aristophane Pe-
 ricla fulgurare, tonare, & permiscere Graeciam dictum
 est. Ex hac igitur tam clara ciuitate natus Demosthe-
 nes. Parentes etiam satis diuites & nobiles habuisse
 dicitur. Quamuis enim Valerius Maximus Demosthe-
 nis patrem cultellos venditasse scribat: matrem vero
 dicitur Aeschines Gylonis cuiusdam, ob prodicionem ab
 Athenis pulsi, & barbaræ mulieris fuisse filiam: tamen
 etiam ab hac infamia Theopompus Historicus omnino lo-
 berat, qui Demosthenis patrem tradit in primis hono-
 ratum Athenis ac probum virum fuisse, qui Machare-
 pæus ideo cognomento dictus est, quod gladiatorum e-
 gregiam officinam, multis opificibus instructam, habu-
 ret. Quod certè mihi magis sit verisimile; cum Platonem
 ab

De Clar.

Orat.

Cic. 3. de

Orat. pag.

155. b.

Cic. ad M.

Brutum.

pag. 99. a.

Lib. 3.

Cap. 4.

thus in satis amplo patrimonio relictum à patre, cum
 septimum ageret annum, Demosthenem scribat: sed
 cum eius tutores partim bona surriperent, partim ne-
 gligerent, non potuit ijs artibus ac disciplinis instrui,
 quibus etas puerilis ad humanitatem informari solet:
 cum praesertim esset etiam imbecillo corpore, nec sine-
 ret eum mater laboribus onerari, verita ne fortasse in
 aduersam valetudinem incideret. Quod commune fe-
 re matrum solet esse vitium, vt infantiam statim deli-
 cys soluant. Mollis autem illa educatio, quam indul-
 gentiam vocamus (vt ait Quintilianus) neruos omnes
 & mentis, & corporis frangit. Itaq; cum molliter edu-
 caretur à matre puer adhuc Demosthenes, à pueris
 Batalus cognomento dicebatur: fuit enim Batalus tibi-
 cen quidam mollis & effœminatus, vt Plutarchus tra-
 dit: quamuis alij lasciuorum carminum Poëtam Bata-
 lum fuisse velint. Dicitur est etiam Argas, ob morum a-
 speritatem & amariciem: nã Poëta quidam anguem
 ac serpentem Argan vocitarunt: vel quoddã aded durè
 loqueretur, vt audientes non mediocriter angeret: fe-
 runt enim Argan quendam fuisse, qui leges duras ac
 difficiles tulerit. Sed vtinã, quemadmodum adolescen-
 tes plurimi Demosthenis peritiã, & mollem & ener-
 uatam, imitantur, sic etiam cum ea doctorũ hominum
 gloriam & celebritatem suspicientes, ad honestatem
 atq; ingenuas artes instammentur! Nam ad Oratori-
 am artem initio Demosthenes ab huiusmodi causa di-
 citur animum appulisse. Erat eo tempore Athenis insi-
 gnis quidam Orator, Callistratus nomine: is cum Ore-
 pi agendam in iudicio causam suscepisset, maximam

Inst. Orat.
lib. 1. ca 3.

Eraf. Chil.
1. Cent. 6.
Prouer. 12.
Batalus.

omnibus expectationem de se concitavit: itaque cum
 ad eum audiendum undique concurrerent, Padagogus
 suum Demosthenes obsecravit, ut se etiam ad con-
 ctionem duceret. Ille, ut qui cum ostiariis familiarita-
 tem haberet, facile in foro locum impetravit, in quo
 puer clam sederet, & audiret. Cum igitur Callistra-
 tus egregie perorasset, atque in eo iudicio victor extitisset,
 omnes eum ad caelum laudibus efferebant, omnes
 admirabantur, omnes ingenti plausu excipiebant. Quae
 cum Demosthenes, in turba latitans, omnia videret,
 coepit eum laudis & gloriae desiderium excitare. Dormiebat
 in eo videlicet ea divina vis ingenij, matrem
 blanditijs consopita, quae cum primum nitorem ac splendorem
 vidit coepit emicare. Quam creditis mentem
 Demosthenis fuisse, luuenes? quem animum, cum tanto
 in honore Callistratum esse videret? eum etiam ab
 omnibus celebrari, a foro magna cum gloria deduci, et
 illo vno voces ubique iactari, omnium oculos in illum
 unum coniectos? Equidem credo, laudis amore cor illius
 aded coepisse palpitare, ut (quod ait Plautus) artem lo-
 dicam facere videretur: ipsum vero aded commotum
 ac perturbatum amisi temporis recordatione, ut nullo
 modo lachrymas continere potuerit: atque ita secum
 citè locutus: O me miserum & infelicem, qui flores
 et atis frustra conteram, qui non intelligam, has delicias
 & voluptates breui dilapsuras, qui non aternam
 dulcedine commovear! O triste fatum meum, siquidem
 inglorius & infamis semper futurus sum! Ergo
 vnus Callistratus in omnium ore versabitur? Demosthe-
 ni per ignaviam tempus peribit? O si pueriles ar-

In Aulularia
 Act. 4. Sc. 1

nos rectè collocassem! quibus illi negocijs, quibus ineptijs, per imprudentiam mihi defluxere? O mater! mater, tu tuus me blanditijs perdidisti. Heu sortem iniquam! Nemo vnquam mihi virtutis speciem ostendit, nemo desidem ac inertem excitauit, nemo scientia pulchritudinem aperuit. Sic infœlix pupillus, neglectus ab omnibus, rerum ignarus turpiter vixi. Sed iam valeant delitiæ, valeat matris indulgentia, procul ô procul absint voluptates, quibus nullum est cum virtute commercium! En vnicum est remedium: Toto impetu ferar ad labores: ardentius ac vigilantius literarum studia complectar: nullum me otium, nullus somnus retardabit: non fames, non sitis, non frigus, non calor ab incepto studio remouebit. Ingens enim (vt video) gloria longo labori comitatur. Hæc secum locutus Demosthenes, maximo animi ardore ad omnium rerum dominam eloquentiam se contulit, cœpit q̄, & meditando, & dicendo seipsum exercere: & quamuis eo tempore doceret Isocrates, Isæo tamen vt præceptore maluit, vel quia, cum adhuc esset in tutela, decem minas, quas Isocrates à discipulis exigebat, persolvere non poterat, vel quia magis Isæi dicendi facultatem, vt efficacior, & iudicij aptior, probabat. Dedit etiam Philosophiæ operam, & Platonem audiuit, vt quidam De Clar. scribunt, inter quos etiam Cicero: sed cum iam esset a- Orat. dultus, & se aliquid in dicendo posse intelligeret, tutoribus suis litem intendere constituit, atq; eos die dicta in iudicium vocauit: & quamuis multas illi calumnias & Meandros excogitarent: tamen ob assiduam in eos meditando & scribendo diligentiam, non sine periculo

superior euasit. Attamen minimam partem horum, quibus ab eis defraudatus fuerat, exegit. Hinc sumpta audacia, atque orandi consuetudine, cum actionum ac iudiciorum ambitionem degustasset, in publicum prodire constituit & Rempublicam administrare: sed cum ad populum verba faceret, nimio quoque strepitu mouebatur, omnesque ridebant eius orationem, longorum verborum ambitu confusam, & superuacaneis argumentis elaboratam. Quinetiam vox eius exilis erat, & obscura atque incerta locutio, & infirma latera non facile posset, quid ab eo diceretur intelligi. Quorum rerum desperatione motus, tristis ac moerens processit in Pyraeum, ut ibi fortunam aduersam suam, & infelicitatem deploraret. Sed cum in Eunomium quendam Tarsum incidisset, ab eo vehementer reprehensus est, quod, cum eius oratio Pericli orationi per similes esse videretur, seipsum tamen per ignauitiam atque socordiam perderet: neque concionum fluctus, ac fortis strepitum perferre posset, sed animi mollicie natura bona frangeret. Quibus ille verbis commotus, iterum verba facturum ad populum processit: sed cum in nullo feliciores successu sperneretur, non mediocriter merebat. Hic libet hominis mirari constantiam, & animi magnitudinem: qui cum plurimos videret Oratores in magno esse honore, & attentissime ab omnibus audiri, se vero penè solum contemni & irrideri, non tamen animo cecidit: sed quod minus ex sententia rem sibi succedere videbat, eò magis ad labores & vigilias incendebatur. Erat eo tempore Ludius quidam, Satyrus nomine, qui cum magnam Demosthenes familiaritatem

habe

habebat: neq; minorem, quam habuerit postea cū Ros-
cio Cicero: apud hunc cū aliquando tristis conquere-
tur Demosthenes, quod cū omnium maximè tem-
pus & diligentiam ad dicendum adhiberet, nullam ta-
men apud populum gratiam assequeretur: Ego (inquit
ille) si qua mihi Euripidis aut Sophoclis carmina reci-
tare volueris, facilem huius rei tibi medicinam osten-
dam: quod cū libentissimè se facturum Demosthenes
respondisset, sic eius vocem & actionem Satyrus emen-
davit, vt non amplius ille Demosthenes horridus & in-
cultus, sed alter videretur. Ex hoc tempore tantum ho-
mini creauit animus ad eloquentiam, tantus ardor ad
dicendum, vt nihil posteritati reliquum fecerit, quod
ad eius industriam & vigilantiam addi possit. Discite
igitur, Iuuenes, quantis laboribus, quantis vigilijs, qua
cura, qua sollicitudine, sua Demostheni steterit eloquen-
tia: vt ad eius imitationem animū erigatis: neq; speretis,
per ocium ac negligentiam animi bona parari posse:
quibus qui ornati fuerint, ij soli verè beati sunt. Cū
igitur praclare intelligeret Demosthenes, quantum in
oratione, vocis, & vultus, & gestus moderatio cum
venustate posset, hypogaeum quoddam, hoc est, sub-
terraneum adificium sibi parauit, quod ingressus quo-
tidie solus, ad vocis suauitatem se exercebat, &
gestum ac motum corporis fingeat. Sed illud ani-
mi pertinacis & admirandi fuit: nam vt exeundi sibi
è domo licentiam praeceperet, mediam sibi capitis par-
tem abradebat. Itaque saepenumero duos atque etiam
tres menses domi inclusus, nunquam scribendi aut me-
ditandi exercitationē intermisit. Overè studiosum,

& omni laude prædicandum animum! Hæc est eadē
 gentia, hoc illud est studium, hæc industria, quæ claris-
 simum & celeberrimum hominem reddit. Falsæ est
 eorum querela, qui plerique dicunt, laborem ac tempo-
 ratarditate ingenij perdere: qui paucissimis homini-
 bus, asseuerant, vim eam percipiendi & efficiendi, que
 voluerint, esse concessam. Sit animus excelsus, indefes-
 sa cura, studium pertinax: etiamsi naturæ parum adhi-
 rarit, tamen, quicquid sibi imperat, obtinebit: Hæc in-
 tione Demosthenes, quem plerique crediderunt, natu-
 ræ & ingenio non multum valere, tam altè tamen enu-
 lauit, vt nullus ad eius amplitudinē potuerit vnquam
 aspirare. Præliatus est enim (vt ait Valerius) cum tri-
 rum natura, & quidem victor abiit. Nam cum ab in-
 unte atate primam eius artis, quam affectabat, late-
 ram pronunciarè nullo modo posset, oris sui vitium ca-
 to studio expugnauit, vt postea nullus esset, qui literam
 eam expressius referret. Deinde cum eius vox, præ-
 pter nimiam exilitatem & asperitatem, auditoribus
 molesta esset & acerba, continua exercitatione tan-
 tum effecit, vt nemo sauius, aut gratius loqueretur.
 Cum verò laterum infirmitate spiritum in dicendo non
 multum trahere posset, etiam huic naturæ vitio reme-
 dium inuenit: multos enim versus vno spiritu comple-
 cebatur, eosque ardua loca celeri gradu scandens, præ-
 nunciabat: cumque ad tumultus concitata & multitudine
 in actionibus obtunderetur, ad vadosa littora decli-
 mabat, vbi fluctuum immensi fragores audiebantur.
 vt eo strepitu completa aures, concionum fremitus fa-
 cilius tolerarent. Fertur quoque lapillis, ore insertis,

Quint. In-
 stit. lib. 1.
 cap. 1.

Lib. 4.
 cap. 7.

Cic. 2. de
 Diuin. &
 de Orat. li.
 1. in fine.

multum ac diu loqui solitus, ut ore vacuo promptius & solutiùs loqueretur. Quas cum omnes difficultates, animi pertinacia & constantia superasset, intellexit, eam Periandri sententiam, quam ipse frequenter usurpabat, esse verissimam: Μελέτω πειρα δύναιται, hoc est, Exercitationem omnia posse. Penè præterieram, quod minimè prætereundum fuit: Habuisse domi Demosthenem ingens quoddam speculum, ad quod seipsum contemplan, gestus conformaret: quibus rebus effecit, ut eius pronuntiatio multitudini vehementissimè placeret. Sed quæ hæctenus à me de Demosthene recitata sunt, ideo copiosius ea tractavi, quòd viderem, ad optimarum artium studia, & ad eloquentiam per ea vos plurimum excitari posse. Quæ verò de eius vita restant adhuc, ea multò brevius perstringam, cum quia non admodum ad propositum nostrum faciunt: tum etiam, quia Plutarchus ea & eleganter, & copiosè tradidit, quæ facile quilibet vestrum apud eum legere potest. Cum igitur omnes sui temporis Oratores Demosthenes superasset, præter unum Demadem, quem ad eò naturali ingenio polluisse fatentur omnes, ut non tantum a Demosthene non vinceretur, sed etiam ei præstaret. Nunquam tamen ex tempore dicebat, neque unquam in concione volebat assurgere, nisi rem, de qua dicturus esset, antea cogitasset: vnde plerique, timidum eum existimarunt: sed in hac re Periclis consuetudinem imitabatur, qui non facile de omni re dicere, neque fortuna suam existimationem committere solebat. Cum autem ad Rempubl. sub tempus Phocensis belli se contulisset, nactus est materiam vberem

Quint. Insti. li. ii. c. 3

In vita Demosth.

& honestam, pro Græcorum libertate contra Philip-
 pum Macedonia regem decertandi: vnde breui tem-
 pore nomen & gloriam assecutus est. Neque solum
 vt eloquens, sed etiam vt fortis vir & constans in om-
 nium erat admiratione: suspiciebat eum tota Græcia,
 Persarum Rex obseruabat, apud Philippum de eum
 tus erat sermo: quin etiam eius hostes & aduersarij
 bi contra virum fortem & præclarum rem esse fac-
 bantur. Quod si eius eloquentia & vita integritas
 virtus bellica respondisset, poterat sanè cum Thucy-
 de aut Pericle comparari: verum ad dicendum, quam
 ad faciendum longè fuit instructior. Tantum fuit enim
 eius eloquentia, vt cunctas Græciæ ciuitates, quæ par-
 tim Philippo propter eius felicitatem studebant, par-
 tim Atheniensibus aduersabantur, dicendo impelleret,
 vt contra Philippum arma sumerent: sed cum ad pug-
 nam ventum esset, oblitus verborum, quibus Græciam
 concitabat, abiectis armis, turpiter aufugit: quo in pro-
 lio Græci maximam cladem acceperunt. Postea verò
 quàm Philippus mortuus fuit, iterum Græciam Demo-
 sthenes concitauit, vt aduersus Alexandrum Philippi
 filium arma caperet: quod cum esset factum, Alexan-
 der in Bœotiam venit, & Thebanorum ciuitatem euer-
 tit. Quamobrem fractis Atheniensium animis, Demo-
 sthenes vnâ cum alijs quibusdam, legatus ad Alexan-
 drum missus est: sed cum regis iram pertimesceret, re-
 trò cessit. Demades autem postea regem Alexandrum
 Atheniensibus reconciliauit. Vixit in vrbe post hac non
 satis gloriosè Demosthenes: donec Areopagitæ eum
 filio condemnatus, quod ab Harpalo quodam, qui At-

nas ab Alexandro profugerat, pecunias accepisset, in
 carcerem coniectus est: vnde clam aufugiens, in exili-
 um concessit. Sed parum viriliter exilium tulisse dici-
 tur, cum subinde Athenas resperceret, vocesq; & lachry-
 mas non generosas emitteret. Exulauit autem in *E-*
gina & *Træzene*, quo tempore mortuus est *Alexan-*
der: cuius cognita morte, rursus *Græcia* ciuitates con-
 spirarunt: sed cum *Pytheas Orator*, & *Callimedon*, ex
 Athenis profugi, *Antipatro* adhasissent, & cum amicis
 ac legatis eius *Græciam* peragrantes, ciuitates in fide
 ac potestate *Antipatri* continere niterentur, *Demo-*
sthenes legatos *Atheniensium* sequutus, eis opitulaba-
 tur, multisq; persuasit, insurgendum esse contra *Mace-*
dones, eorumq; dominatum depellendum. Quæ cum
 Athenis renunciarentur, adeo grata fuerunt, vt eum
 statim ab exilio reuocarent. Itaque missa nauis est,
 quæ *Demosthenem* ab *Egina* reduceret: cui magi-
 stratus omnes obuiam profecti sunt, & cuncti sacer-
 dotes, magnaq; ciuium multitudo, vt aduentum ei gra-
 tularentur. Ferunt autem ipsum *Demosthenem*, cum
 se à populo, tanto plausu videret excipi, sapius ad cæ-
 lum manus tetendisse, *Dij*sq; gratias egisse, quod lon-
 gè sibi præclarior, quam *Alcibiadi*, reditus contigisset:
 persuasis ciuibus, non coactis. Sed non diu post redi-
 tum suum patriæ conspectu gauisus est. Nam re-
 bus *Græcorum* affectis & concussis, non ita multò post,
 cum nunciatum esset, *Antipatrum* & *Cratherum* *A-*
thenas aduentare, *Demosthenes*, & qui cum eo sen-
 tiebant, ex vrbe profugerunt: populus autem, autore
Demade, capitis eos condemnauit: quibus variè di-
 spersis,

sperfis, Demosthenes in Calabriam ad Neptuni tem-
 plum confugit. Ad quem cum Archias quidam, cum se-
 tellitibus ab Antipatro missus, aduenisset, eum regere
 cepit, ut unâ secum ad Antipatrum veniret: se cum
 curaturum, ut nihil ab eo mali pateretur. Hunc postu-
 sper expectare Demosthenes iussit, donec ad domesti-
 cos suos scriberet: simulq; ad interiorē templi par-
 tem progressus, venenum, quod iam pridem ad enu-
 sum secum habebat, ebibit: atq; ita vir eximius, ac di-
 uinus Orator extinctus est: quem Democritus hoc so-
 cili genere mortis ereptum è Macedonum sauita scri-
 bit. Sed ad ea, quae propositi nostri sunt, reuertamur, ut
 aliquando finem dicendi faciamus. Credo neminem
 vestrum esse, Iuuenes, qui persuasum habeat, Orato-
 rum omnium præstantissimum esse Demosthenem, qui
 (teste Quintiliano) Ciceronem nostrum, quantum est
 effecit. Itaq; non est, quod in eo laudando, ingenij vel
 vires ostentare: cum ab ipso M. Tullio, eloquentia præ-
 rante, multis in locis diuinis laudibus efferatur: ut ni-
 hil acutè inueniri possit in causis, nihil subdole, nihil
 versutè, quod ille non viderit: nihil eius dictione subti-
 lius, nihil enucleatius, nihil limatius fieri possit: præ-
 re a nihil grandius, nihil incitatius, nihil ornatus vel
 splendore, vel sententiarum gravitate. Hac & em-
 modi plura cum de Demosthene dicat Cicero, quid est,
 quod nostra laudatione ad Demosthenis amplitudinem
 accedere possit? Quare satis ille vobis probatus esse de-
 bet Orator, quem summus M. Tullius & superiorum
 agnoscit, & admiratur. Hic vos ingeniosum & gra-
 uem orationis cursum acutè docebit inuenire: hic præ-
 chertre

Inst. Orat.
 lib. 10. c. 1.

Cic. in Bru-
 to. pag.
 167. b.

therrimum quendam in disponendis orationis parti-
 bus & argumentis ordinem aperiet: hic exornationum
 ac figurarum varietate, mira quadam dignitate, quic-
 quid inuentum ac dispositū fuerit, expolire vobis osten-
 det: vt interim praterrmittam Gracarum literarum
 cognitionem, quam ex hoc autore, qui nō nisi Atticam
 Venerem spirat, facillimē percipietis. Quid autem hic
 attinet, Gracam eruditionem verbis exornare, quam
 omnes mediocri in literis iudicij homines maximē
 semper expetuerunt? licet quidam eam aspernentur,
 quod nimis difficilis esse videatur: sed hac ignauorum
 est oratio, qui sine sudore & puluere coronari velint.
 Vos autem agite, nobilioris animi Iuuenes, quibus ma-
 gis vigilias ac labores, Demosthenis exemplo, quam lu-
 xum ac delicias amplecti est animus. Agite, inquam,
 bonis auibus hunc summum ducem ad aeternam glori-
 am Demosthenem sequamur: huius imitatione, quic-
 quid effeminatum ac mollem reddit animum, negli-
 gamus: non nos aduersa fortuna, non spes saepius fru-
 strata, non irritum votum ab incepto retrahat. Nun-
 quam in magnis rebus, atq; in bonis studijs desperan-
 dum. Fortuna ipsa, quamuis diu repugnet, demique ta-
 men aperit viam. Nulla sit tanta vis, qua debilitare
 institutum nostrum aut frangere possit. Huc omnis a-
 nimi impetus aduolet. In studio literarum sint omnes
 cogitationes vestrae, omnis cura, omnis sollicitudo. Quā-
 tum alij voluptatibus, quantū conuiujs, quantum alea
 tribuunt, tātum vos ad haec studia recolenda sumatis.
 Veniat in mentem vobis, quā speciosa, quā admi-
 rabilis, quā diuina quadam res sit, varijs disciplinis
 mens

mens expolita: quàm contrà turpe, quàm indecorum,
 quàm indignum homine, luxu diffluere, & peccatis
 more corpus curare. Nec sanè video, quid hac homi-
 num monstra, qui tantum corpori student, à bellis dif-
 ferant, nisi quod humanam præ se faciem ferant. At
 vos, quibus ignea vis est in pectore, quos illecebris
 ipsa Virtus trahit ad verum decus, res arduas & dif-
 ficiles tentate: quicquid egregium atq; excimium esse
 videtis, id manibus pedibus capeßite: neq; vllatenus
 sit tam aspera, quæ vos ab optato glo-
 ria cursu reuocare
 possit.

